

## Nem piszkos pénzügyeink

Piszkos anyagiak, szoktuk mondani tréfásan baráti alapú pénzügyi elszámoláskor. A kifejezés eredete nem ismert, de találó, mert jelzi, hogy a pénzügyek és az emberhez egyedül méltó **szerevetalapú** kapcsolatok között ellentét feszül.

Kevesen tudják, hogy miben is áll a pénz erkölcstelensége. Ezért először nézzük, mi is a ma pénznek nevezett **jel** valódi természete:

- 1.) értékmérő
- 2.) általános csereeszköz
- 3.) a vagyonfölhalmozás eszköze
- 4.) spekulációs eszköz
- 5.) a hatalom eszköze.

Az első három tulajdonsága szükséges, hogy ne a ma vállalhatatlanul rossz határfokú cserekereskedelem szintjén éljünk. Ilyen formában a pénz a gazdálkodó közösségeket **szolgálja**.

De hogyan tett szert a pénz az utóbbi két tulajdonságra?

Nagyon röviden: „egy francia közgazdász még a XIX században észrevette, hogy a pénztulajdonos fölényben van az árutulajdonossal szemben. Ugyanis a pénzzel szemben, amely anyagában időtálló, minden áru és szolgáltatás romlandó, a vas rozsdásodik, a búza megdohosodik. Ezért amíg az árutulajdonosnak sürgős, addig a pénztulajdonosnak ráér a csere. Pénze visszatartásával olcsóbb árra kényszerítheti az eladót, vagy megtagadhatja a hitelezést. A pénz eme különleges természete miatt a pénztulajdonos extra juttatást követelhet, hogy a pénzét használatra átadja. Ez a kamat.

Ha a pénztulajdonos nem bízik abban, hogy a pénzét megfelelő kamattal fogja visszakapni, akkor nem adja kölcsön, tehát a kamat, amely azt a célt szolgálja, hogy a pénz forogjon, el is reteszeli a gazdaságot. Ezért a gazdasági válságok szükségszerűen létrejönnek, mint ahogyan a rendszernek a kamatos kamat miatt is időnként le kell nullázódnia. A kamatos kamat ugyanis a pénzmennyiség exponenciális növekedését eredményezi, aminek azonban nincsenek fedezetei. Tehát a pénz intézményrendszerébe kódolva vannak a válságok, a háborúk és a hiperinflációk.”<sup>1</sup>

A kamat mögött semmilyen hasznos cselekedet nem áll, a pénz tehát fedezet nélkül szaporodik, következésképp ez az örökös infláció forrása. Az infláció ellen érhetően küzdünk, de aki kamatot követel a pénzéért, rövid távon látszólag haszonra tesz szert, de egyéni érdekét követve valójában a gazdálkodó közösség kárára cselekszik. Ezt nehéz tisztességes magatartásnak mondani.

Évszázadok alatt, amióta a kamatos kamat létezik, kialakult a pénz intézményrendszere, és a pénz így gazdasági jelenségből, gazdaságot szervező, **szolgáló** infrastruktúrából nem-legitim hatalmi eszköz lett, amivel évszázadok alatt folyamatosan leszalámították, gyengítették a közhatalmat, olyannyira, hogy mára gyakorlatilag a pénzkidás jogát is elvették tőle, és amivel egész országokat lehet sakkban tartani. A közérdek helyett a pénztulajdonosok egyoldalú szempontjai érvényesülnek. Ez sem épp tisztességes magatartás.

Pénzzel csinálni pénzt! Ennél nagyobb hazugság kevés létezik. Ez a spekuláció, aminek semmi köze a valós gazdasági élethez. Értékteremtő munka nélkül, mások rovására, ügyeskedéssel, ravaszkodással, sőt, hatalmaskodással, merő erőfölényből pénzt szerezni – finoman szólva is gyalázat.

Külön tanulmányt érdemelne, hogy miért hallgatnak Silvio Gesellről, e zseniális közgazdászról, aki Marxszal ellentétben sokkal pontosabb kritikáját adta a kapitalista és a napjainkra globálissá váló fogyasztói társadalmi berendezkedésnek.

1 <http://www.mindennapi.hu/cikk/tarsadalom/a-kamatos-kamat-okozza-a-valsagot/2011-02-24/1740>

Silvio Gesell<sup>2</sup> A természetes gazdasági rend c. könyvéből kiderül, hol tévedett Marx.

A kiadó előszava: "Azok a gyakorlati tapasztalatok, melyeket Gesell az akkori (1890 körül - L.P.) Argentína egyik gazdasági válsága folyamán szerzett, a marxizmussal szemben álló szemléletmódra készítették: az emberi munka kizsákmányolását nem a termelőeszközök magántulajdonára vezette vissza, hanem a pénzrendszer szerkezetében rejlő hibákra. Akárcsak az antik filozófus, Arisztotelész, Gesell is felismerte a pénz ellentmondásos kettős szerepét, hiszen az, mint csereeszköz, egyrészt a piacot szolgálja, egyidejűleg azonban a hatalom eszközeként uralkodik is felette."

Maga Gesell ezt írja az 1916-ban (!) kiadott könyvében:

"Marx például a pénz elméletére ötpernyi elmélkedést sem szentelt, erről tanúskodik három vaskos kötete, amely a kamattal (a tőkével) foglalkozik" (9. o.)

„A pénz szétválasztotta az árukat, amennyiben az értékesítés és a vásárlás közé időt, számító kivárást, nyereségvágyat és ezer más, a cserétől független mozgatóerőt iktatott közbe” (284. o)

„A kamat tehát vám, hídpénz, amelyet az árutermelőknek a csereeszköz használatáért a pénztulajdonosoknak kell fizetniük. Nincs kamat = nincs pénz. Ha nincs pénz, nincs árucseré; ha nincs csere, munkanélküliség lesz; a munkanélküliség eredménye pedig az éhezés. Mielőtt azonban éhen halunk, inkább megfizetjük a kamatot.” (297.o.)

(Bogár László ezt a vámot pénzszivattyúnak mondja, mellyel - merő erőfölényből – folyamatosan és világméretben leszívják az értékteremtő munka hasznát.)

„Itt Marx ugyanúgy teljes tévedésben van, mint korábban. És mivel a pénzben tévedett, az egész népgazdaság központi idege vonatkozásában mindenütt tévednie kell. Elkövette - mint valamennyi követője is - azt a hibát, hogy a pénzügyet kikapcsolta vizsgálódási köréből [...] A pénz Marx számára csak csereeszköz, de úgy tűnik, tényleg többet tesz, mint csupán „megfizeti az áruk árát, amelyeket megvásárol”. Hogy a bankár becsapja a 'pénzszekrény ajtaját' a kölcsönvevő orra előtt, ha nem akar kamatot fizetni, és nem ismeri azokat a gondokat, amelyek az áruk (a tőke) tulajdonosait szorítják, azt csak annak a hatalmi fölényének köszönheti, amelyet maga a pénz élvez az áruval szemben - és itt van a gyenge pontja!" (327 o.)

„A pénz sajátos hatalmát Marx természetesen nem ismeri. Marxnak tagadnia kell a népek kizsákmányolását az arany-internacionálé, a tőzsdei játékosok és a spekulánsok által. Tőzsdei rablás nem létezik, csupán „becsapások”. A tőzsdei rabló ravasz-sággal él, nem hatalommal.” (328. o.)

Magyarán Marx enyhén szólva kissé korszerűtlen már. Épp nekünk, a kommunista rendszert megszenvedőknek kellene a legjobban tudnunk, hogy Marx nem csak elméletben fogott mellé (a magántőke pusztá léte a baj) , hanem a gyakorlatban is megbukott.

A kamatos kamat pusztá léte tehát nem csak egyre inkább kevés gazdagra és egyre több szegényre osztja a közösséget, hanem ez az oka annak, hogy gyakorlatilag századok óta válságról válságra bukácsolunk, háborúkkal, forradalmakkal, éhséglázadásokkal „fűszerezve”. Mintegy mellékhatásként nyakunkon van az örökös növekedési kényszer<sup>3</sup>, következményként a szó szerint vehető gyilkos **verseny**<sup>4</sup>, meg az egyre nagyobb **teljesítményt** elváró szemlélet, mely lényegében koloncként tekint gyerekekre, öregekre, az egyre fokozódó hajszoltságról nem is beszélve. A profitéhség miatt még a kismamát is szívбай nélkül utcára teszik. A végén a sírásótól is egyre több gödröt követelnek majd. A versenyből kihullottakat pedig az éhenhalás fenyegeti. Ez nem egyszerűen erkölcstelen, meg embertelen, hanem egyenesen ördögi tulajdonsága már a rendszernek.

Ha épp jól fut a szekér, a nyereség a vállalkozóé. Ha pedig leszálló ág van, a munkaadó fütyülve mindenre a „főlölséget” elbocsátja, azaz az egész társadalom nyakába varrja a munkanélküliek gondját. Itt is vastagon sérül

2 Johann Silvio Gesell (1862 – 1930) német-argentin kereskedő, pénzügyi szakember

3 „Aki hisz abban, hogy az exponenciális növekedés örökké folytatódhat egy véges világban, az vagy őrült vagy közgazdász (Kenneth Boulding)

4 A verseny valódi neve: taposd el gyöngét! (bővebben lásd a 6. oldalon)

az erkölcs és a tisztesség.

Mindezek pusztítanak minden emberi és nem emberi értéket, lassan a Föld is végveszélybe kerül. Mert az istenített piacok úgy döntenek...

Amikor az egyre szegényedő, dühös tömeget a rohamrendőrség oszlatja, már késő azon gondolkodnunk, mit kéne tennünk a még nagyobb baj, a teljes összeomlás elkerülésére.

Mivel pedig fölismertük a pénznek és kamatának embert, lelket, családot, közösséget, országot, nemzetet, Földet pusztító hatalmát, **kötelességünk** megváltoztatni. Ezért ki kell mondanunk és le kell szögeznünk két igazságot:

- 1.) kamatos kamatra hitelt adni nem más, mint a **lopás** és a **kizsákmányolás** (azaz: teljesítmény nélküli jövedelem elvonás) törvényes formája (hitelt adni és a vállalkozás nyereségéből hányadhoz jutni az más, a hányad mértéke a két fél alkujának tárgyát képezi – ma messze nem ez a helyzet)
- 2.) egy gazdálkodó közösséggel szemben nem lehet nagyobb merényletet elkövetni, minthogy kiveszik a kezéből a saját gazdálkodásának legfontosabb eszköze fölötti önrendelkezési jogot. (A világszerte helyesnek tartott és féltékenyen őrzött jegybanki függetlenség épp a jogfosztottságot jelenti.)

Úgy is lehet fogalmazni, hogy a jelenlegi pénzrendszer ember-, közösség- vagy ha tetszik, Isten-ellenes, mert akár egyéneket, akár országokat nézünk, a hatalmast még hatalmasabbá, a szegényt, a kiszolgáltatottat még szegényebbé és kiszolgáltatottabbá teszi. Magyarán velejéig igazságtalan és erkölcstelen.

Van-e megoldás?

Sokan mondják, hogy a kapitalizmus olyan, amilyen és nyugodjunk bele, nincs mit tenni, azaz tetszik, nem tetszik, el kell fogadnunk a játékszabályokat.

Az én válaszom pedig az, hogy nem, nem, és nem! És ezerszer is nem!

Konkrétabban: ha a rend, amelyben élünk, demokratikus, akkor **van** lehetőségünk megváltoztatni. Ha pedig a rend, amelyben élünk, nem demokratikus, akkor **kötelességünk** megváltoztatni.

Ez az alapelvem, és ha ebben nem értünk egyet, akkor nincs miről beszélnünk.

Meg kell értenünk azt is, hogy a piaczgazdaság nem egyenlő a kapitalizmussal, még ha a nagy többség azt is képzei. Mert a kapitalizmusban a nyereség, a profit mindenk fölött áll, fontosabb a gazdaságosságnál, a célszerűségnél, stb., mert a termelést a tőke kamatozása szabja meg, a piaczgazdálkodásban a megtakarítások az igényekhez, uram bocsá', az emberek szükségleteihez alkalmazkodó beruházásokba folynak.

Szinte közhiedelem szintű vélekedés, hogy az az igazi pénz, aminek van kézzel fogható fedezete, pl. arany.

Silvio Gesell nyomán kijelenthetjük, hogy pénznek mint olyannak semmilyen értéke nincs, és semmiféle nemesfém és más fedezetre nincs szüksége a működéshez. "...azt állítjuk, hogy lehetséges cellulózból pénzt csinálni, amely bármilyen beváltási ígéret nélkül, anélkül, hogy bármilyen meghatározott árura (például aranyra) támaszkodnék, ezt a feliratot viseli: „Egy tallér” (márka, schilling, frank stb.). Vagy több szóval kifejezve: „Ez a cédula tulajdonképpen egy tallér”, vagy „Ez a cédula a kereskedelemben, az állami kasszáknál és a bíróság előtt 100 tallért ér”; vagy hogy a tényállást a világosság fokozása nélkül, de drasztikusabban mutassuk be: „Aki ezt a cédulát beváltás végett a birodalmi banknál bemutatja, ott legitimáció nélkül 100 korbácsütést kap (negatív fizetési ígéret). A piacokon, a bankokban azonban annyi árut kap a birtokos, amennyit a kereslet és kínálat odaítél; egyszóval: annyit követelhet, amennyit ezzel a cédulával az országban ki tud alkudni.” (148. o.)

A saját szavaimmal: a valódi, vagy igazi, a gazdaságot **szolgáló** pénznek kézzel fogható fedezete nincs, az kizárólag a mögötte álló értékteremtő munka és a közbizalom. Eladáskor vagy munkabéreként elfogadom, mert

fizetni tudok vele. Ennyi. (A Kossuth-bankó valójában így működött, még ha volt is valamennyi aranyfedezete). Ezzel a **szolgáló pénzzel** kapcsolatban minden más okoskodás elfelejtendő, Marxszal és aranyfedezettel együtt.

Ismét sokan gondolják, hogy úgymond a pénznek „fogalmilag” éppen az agresszivitás a jellemzője. Az én válaszom az, hogy ez így pontatlan, mert nem fogalmilag agresszív, nem a természet, vagy ha tetszik, Isten alkotta, mint a kő keménységét, hanem a pénz, mint olyan, emberi csinálmány. Ilyenformán tökéletlen. Emberi csinálmány, tehát van lehetőségünk megváltoztatni.

## A megoldás

A jó pénz olyan a gazdaságban, mint a testünkben a vérünk. Mindenütt ott van, de ahol föltorlódik, baj támad. Ezért vissza kell adnunk a pénznek azt a tulajdonságát, hogy az legyen, amire kitalálták: általános csereeszköz, hogy információt és energiát szállítson, kegyetlen úr helyett csakis **szolgáljon**, ugyanakkor forgalmából, utaztatásából, parkoltatásából **egyéni haszon nem származhat**, mert gazdasági „trombóvizist” okoz. Olyanná kell tennünk, hogy az önérdek és a közérdek az elkerülhetetlennél többször ne kerüljön szembe egymással; hogy ne erősítse szűkebb és tágabb közösségeinkben az emberi gyarlóságot, leginkább az önzést, mint ahogy most teszi.

Erre a célra kizárólag a Silvio Gesell által leírt forgalombiztosított, vagy szelíd pénz alkalmas:

- 1.) A pénz közbirtok, az egész közösség tulajdona; (még akkor is, ha a köztulajdonnak nálunk rossz a csengése...)
- 2.) a pénz forgalmából, utaztatásából, parkoltatásából **egyéni haszon nem származhat**.
- 3.) Enyhe negatív kamata van, hogy az árukhoz hasonlóan romlandó legyen. Ezzel nem tud fölényre szert tenni, egyúttal gátolva van, hogy bárki munka nélkül szerezzen pénzt;
- 4.) Mennyiségét a közhatalom szigorú törvények szerint szabályozza az infláció és defláció megakadályozására. Erre vannak jól alkalmazható statisztikai, közgazdasági eljárások.

Milyen lesz ez a rendszer?

- nincs infláció, amennyiben a 4. pontot is betartják;
- az eladó és vevő, azaz az áru ill. a pénztulajdonos egyenrangúvá válik;
- megszűnik a spekuláció a maga hisztériás piac- és ármódosító hatásával együtt;
- kamat nélküli hitel-bőség;
- a befektetőnek az lesz a nyeresége, hogy nem lesz vesztesége;
- pénzt szerezni csakis munkával, szolgáltatással lehet, következésképp aki eddig ügyeskedésből élt, kereshet munkát.
- szinte mindennek csökken az ára, mert az árból eltűnik a bujtatott kamathányad;
- a mostani pénzsűke helyett pénzabőség;
- megszűnik a válságról válságra való bukdacsolás;
- a bankok közszolgálatot ellátó pénzközvetítő intézményekké alakulnak;
- a befektető és vállalkozó együtt sír vagy együtt nevet;
- a vállalkozó nem csak pénzügyi, hanem pl. emberi, környezeti, természetvédelmi szempontokat is figyelembe vehet, mert megszűnik a növekedési kényszer;
- csökken a verseny, nő az együttműködés lehetősége;
- megállhat, sőt csökkenhet a szegények és gazdagok közötti különbség;
- kényszerű munkavállalás, sőt robotolás, növekvő hajszolódás<sup>5</sup> helyett egyre többen képességeik szerint dolgozhatnak;
- megszűnhet vagy legalábbis csökkenhet a „család-vagy-karrier” feszültsége;
- újra éledhet sok, pl. kézműves tevékenység, amelyet a pénzügyi úthenger mára eltaposott;
- megszűnhet vagy legalábbis csökkenhet a környezetet terhelő dobjuk-ki-vegyünk-újat-mert-az-olcsóbb szemlélet;

<sup>5</sup> 1910-ben a középiskolai tanárok a heti kötelező óraszám 10-ről 12-re való emelése ellen tiltakoztak. Ma 24-nél tartunk. És semmivel sem keresnek többet, sőt...

- a **verseny**ből kihullottak, a kisebb **teljesítményt** nyújtók is megtalálják a helyüket;

Ez lesz az átmenet a profitorientált kapitalizmusból a piacgazdaságba, ahol a gazdaság nem kevesek érdekét, hanem a közjót szolgálja, mert a közösség maga dönthet, hogy mire fordítja a saját pénzét. Vagy más szavakkal, így lesznek a piszkos anyagiakból tiszta pénzügyek, áldemokráciából<sup>6</sup> valódi demokrácia, pénzközpontú rendszerből emberközpontú rendszer, ördögi rendszerből legalábbis nem Isten-ellenes társadalom.

Utópia?

Nem! Az egyetlen lehetőségünk! A Kossuth-bankó sikere, és sok más példa (Wörgl) bizonyítja, hogy működik az elképzelés.

Minél hamarabb rátérünk erre az útra nemzetgazdasági szinten, annál kisebb bajjal megússzuk a mostani globalizált pénzrendszer összeomlását. Mert a legfőbb lineárisan növelhető termelés és a hatvány szerint növekvő pénzmennyiség miatt az összeomlás<sup>7</sup> elkerülhetetlen. És a nyomában, éhezés, nyomor, erőszak, vér és könnyek. Senkinek ne legyen illúziója!

A jelenlegi pénz intézményrendszere oly nagy, erős és hatalmas, hogy az egyes ember teljességgel tehetetlen vele szemben, sőt gyakorlatilag egész kormányok is (miközben az egyént az éhenhalás, a kormányt az államcsőd fenyegeti: ha nem írod alá, nem kapsz pénzt – Az aláírandót reformnak csúfolják, valójában megszorításokat, privatizációt követelnek cserébe; megszorítások = a bankok, befektetési alapok kamathasznát a kispénzű széles tömegek fizessék meg; privatizáció vagy liberalizáció = a csődbe ment cégek, államok vagyona (pl. görög szigetek!) fedezetként a bankoké vagy magántulajdon lehessen. Ez hosszabb távon növeli a pénzügy hatalmát a közösség fölött, azaz a szalámi újabb szeletéről van csak szó.

Az egyetlen lehetőségünk, hogy egy másik intézmény-rendszert szegezünk neki. Azaz el kell érünk, hogy elkecserezzék és dühös tömegek helyett szervezeten milliók és milliók követeljék a fönti 4 pont bevezetését<sup>8</sup>.

Az igazság és a szelídség erejével, szívósságával.

A szívósságra nagyon nagy szükség lesz, mert valójában csapdában vagyunk, ti. a mostani pénzrendszernek mindannyian játékosai, egyben elszenvedői vagyunk. A kisbefektető az infláció ellen küzd, a nagybefektető „hasznot” vár, de valójában egyaránt fialtatják a pénzüket, azaz munka nélkül több pénzt követelnek maguknak. És minél inkább ezt teszik, - tesszük szinte mindahányan! -, annál inkább az összeomlás felé lökjük a szekeret.

Két lehetőség áll előttünk: nem csinálunk semmit sem, és jön az összeomlás, vagy elérünk valamiféle társadalmi alkut, közmegegyezést a szelíd pénz bevezetésére vonatkozóan.

A csapdahelyzet miatt sokan merő önérdékből, mások merő maradiságból ellene lesznek mindenféle mégoly célszerű változtatásnak, ezért a harc elkecserezzék lesz és hosszú.

Épp ezért egyre többünknek meg kell értenünk egyrészt, hogy **egy** probléma sem oldható meg ugyanabban a logikában, amelyben létrejött, (a görögök már belerokkantak a hitelekbe, és mivel akarják gyógyítani a görög problémát? Újabb kamatos kamattal terhelt hittel!! Ezt majd mindenki rendben lévőnek tartja, miközben mindenki bolondnak tartaná azt az orvost, aki újabb kígyómarással próbálná gyógyítani a hozzá forduló

- 6 a) „A piacok döntöttek, mégpedig úgy döntöttek, hogy nincs szükség választókra. Az országnak reformokra, nem választásokra van szüksége” (Herman van Rompuy az Európa Tanács elnöke az olasz válságról 2011 őszén - Berlusconi a volt EU biztos Mario Monti követte valóban választások nélkül az elnöki székben) b) A PRISM botrány – ügyési vagy bírói fölhatalmazás nélkül lehallgathatnak bárkit. Edward Snowden mindkét amerikai párt hazaárulónak nyilvánította. Több mint gyanús, hogy épül a Nagy Testvér birodalma... Nem nekünk kéne parlamenti meghallgatást tartanunk, hogy aggódunk az amerikai demokráciáért?!!
- 7 Az összeomlásnak kell tekintenünk azt is, ha a többség nyomor- és rabszolga-szintre süllyed – és épp errefelé tartunk, egyre gyorsulva. A költő szavaival: „Hogy mily szeszekkel, szédülettel / Hajtják a népet ronda táncba. / Bíz összezúzzák, ki nem táncol, / És bele rokkan, aki járja.” (Hell István: Hajnali ének)
- 8 Csakis akkor remélhetünk sikert, ha mindegyre többen vagyunk és valóban egyet akarunk: az egyént, családot, kisközösséget, országot, világot megnyomorító arctalan gazdasági hatalom megfékezését. Hogy ne mi szolgáljuk a gazdaságot, hanem az embert szolgálja a gazdaság.

kígyómart embert...), másrészt a közösségnek igenis **van joga** épp mindenki nagyobb szabadsága és a közösség hosszú távú működésének biztosítása érdekében az egyén és bármely érdekcsoport (itt: a pénzügyi érdekcsoportok!) jogát **korlátozni**. (Külön fejezetet érdemelne, hogy egy erkölcstelen és velejéig önző, egoista<sup>9</sup> többség demokráciája - értsd: két önző és/vagy hülye leszavaz egy lényeglátó bölcset - hova vezet...) <sup>10</sup>

Amíg a közhatalom nem tudja visszaszerezni szuverenitását a saját pénzügyei fölött, marad a mostani kiszolgáltatottság<sup>11</sup> és a csapda helyzet. - Sovány vigasz, hogy nem csak Magyarország, hanem majd az egész világ ettől a helyzettől nyög, vagy előbb-utóbb nyögni fog.

Jó, ha tudjuk, hogy ez a harc nem veszélytelen. Mert 1849-ben nem a politikai függetlenségre törekvés, hanem a működő Kossuth-bankók miatt verték le a szabadságharcunkat. És ugyan bizonyítani nem tudjuk, de nagyon valószínű, hogy J. F. Kennedy-nek 1961-ben az un. Kennedy-dollár kibocsátása miatt kellett meghalnia.

Az összeomlás felé tántorgásnak azonban más oka is van, az pedig a hatalom természetében rejlik.

Egy jól működő közösségben, de akár egy nagy családban kell lennie olyan erőnek, mely a randalírozókat féken tartja, ha kell fizikai erővel, a kisebbet segíti, a gyengébbet támogatja, a szenvedőt vigasztalja, de együtt örül az örülővel, ugyanakkor védi az egész közösséget, hogy **mindenki** megtalálja a helyét a közösségben. Ennek az erőnek nem elhanyagolható tulajdonságai közé tartozik a **szereket**, tehát neki a legkisebb is fontos, következésképp a játékosságon kívül idegen tőle a **verseny**, mert a **verseny** nem más, mint a „**taposd el gyöngét**” szalonképes neve.

Molnár Tamás<sup>12</sup> ezt az erőt a társadalomra vonatkoztatva autoritásnak mondja (nem összekeverendő az autoriter, vagy autokrata magatartással)

Mátyás királyunknál az autoritás adta erő többé-kevésbé a helyén volt, következésképp az országban rend volt, és az ország működött (hogy csak egy példát mondjak). Elmúltával az emberek visszavágyódtak, ezért keletkezett a meghalt Mátyás, oda az igazság mondásunk.

Az autoritást, a hatalom adta erőt **bitorolni** is lehet, és saját egyéni vagy csoport célra használni, ami garantáltan, előbb vagy utóbb bukáshoz vezet, lásd a diktátorok sorsát. A mi szempontunkból a legjobb példa erre a Római Birodalom bukása. Ott is az történt, mint ami most van folyamatban: a politikai vezetés szép lassan a bankárok, pénztulajdonosok kezébe ment át anno, ill. megy át jelenleg.

9 Tömegesen és szisztematikusan neveljük is az önző egyéneket, pl. a reklámokkal: „Mert megérdemled”; „Hagyd magad mögött a világot”; „Nyírd, hogy nyerj”; ez utóbbi akár a kapitalista munkatábor kapuja fölé is kiírható lenne. Vagy szülő a gyermekének: „Te csak tanulj!”, „Legalább a szobádban csinálj rendet!”, stb. - a gyerek olvasata: nem kell törődnöm másokkal!

10 Az egyén és közösség viszonyához: a liberalizmus ki nem mondott tétele, hogy ha megszabadítjuk azt egyént a közösség béklyójától, akkor kiárad az egyénben szunnyadó jó és idővel mint végső cél, a társadalom is jobba válik. Ezért mindent, ami közösségi, uram bocsá', nemzeti, támadni, rombolni kell.

Pedig ha igazán végig gondoljuk, kiviláglik, hogy egyén és közösség egymás nélkül nem létezhet, sőt, akármit is gondolunk az egyéni erőfeszítésről, valójában mindenkor a közösség neveli ki az egyént. Olyannyira, hogy az a bizonyos természetet adta jog, amire előszeretettel hivatkozni szoktak, valójában nem is létezik. Kezdetben csak közösség volt, az egyén csak homályosan létezett, joga sem nagyon volt. A történelem során lassan kristályosodott - külön tanulmány, hogy mitől és hogyan -, az egyén és joga, de az egyéni jog mindenkor csupán a közösség erejét mutató gesztus az egyén felé. Mert amennyiben az egyéni jogok túlzott érvényesítése végérvényesen szétszakítja a közösséget, a széthullott közösség romjain az egyénnek csak annyi joga marad, hogy ki-menjen az erdőre, mezőre és pusztá kézzel kikaparja-összeszedje azt, ami megmenti az éhenhalástól.

Magyarán egymás nélkül nem életképtelenek vagyunk. (Sőt, valójában közösségeinkben élünk igazán, a többi „csak” körítés)

XIX. századi liberális eleink nagyon is tudták ezt. Ezért elemi erkölcsi kötelességüknek érezték minden erejükkel támogatni azt a közösséget, mely kinevelte őket. Akkor úgy hívták ezt, hogy hazaszeretet... („Hazám, hazám, te mindenem! / Tudom, hogy életem [más változat szerint: mindenem] neked köszönhetem.” Vagy: „Hazádnak rendületlenül...”)

Valójában mindkét jogra és érdekvédelemre, az egyénire is és a közösségire is szükség van. Éppen a hosszútávú fönmaradás érdekében. És nem lehet az egyiket a másik ellen kijátszani. Vagy legalábbis nem volna szabad.

Érdekes módon, amikor a piros lámpánál álldogálunk, senki nem szokott hóbörögni, hogy miért korlátozzák a folyamatos haladáshoz való jogát. Mert így szakaszosan bár, de mindenki halad. Magyarán a közösségnek igenis van joga az egyéni jogot korlátozni épp mindenki érdekében.

11 Adalék a bankok hatalmához: Kolontáron elvitt a vörösiszap nem egy jelzálloggal terhelt házat, a törlesztést továbbra is fizetni kellett, sőt, az állam által újjáépített házra ráterhelték a korábbi jelzállogot – ez az erkölcstelenség csimborasszója...

12 Molnár Tamás (1921- 2010) magyar-amerikai katolikus filozófus, történész, politológus

Ma kettős halatom van a világban, a demokratikusnak mondott közhatalom, "akié" elméletileg lenne a **teljes** autoritás - a pénzkibocsátás jogával együtt! -, és a pénzrendszer hatalma, mely csak bitorolja azt, lévén, hogy pusztán részérdekeket képvisel.

Jelen állás szerint a pénz hatalom már erősebb, olyannyira, hogy kimondhatjuk: a nagyok nem megszegik a törvényeket, hanem írják. Ha nem sikerül a további leszalámizást visszafordítanunk, csak emiatt is összeomlásra van ítélve a rendszer. Vagy ami talán még rosszabb, 10-ből 9 ember rabszolga-szinten tengődik majd.

A római légiókat a birodalom utolsó évtizedeiben magánkamatok behajtására használták. Azaz a hivatalos államhatalom ekkor már csak bitorolja az autoritást. A teljesen eladósodott és csődbe jutott államnak már nem volt pénze közfeladatai ellátásához, aminek általános hanyatlás lett a következménye (ugye milyen ismerős?), a pénzrendszer szép lassan eltűnt a gazdasági életből, és a birodalom lényegi hódító leigázás nélkül összeomlott.

Ma légiók helyett törvénnyel folyik a kamatbehajtás. Csak idő kérdése az összeomlás, még akkor is, ha ezt az ellentmondásos rendszert, melyben az elején felsorolt 5 funkció egyidejű érvényességének a lehetetlensége globális méretű válságok formájában fejeződik ki, kinnal-keservvel, örökös toldozással-foltozással úgy-ahogy működésben tartják<sup>13</sup>.

Vajh lesz-e erőnk és időnk elébe menni a bajnak?

Az igen válasz rajtad is múlik...

Isten óvja Magyarországot!

Budapest, 2012 ősze

Laborczi Pál  
laborczi potty pal kukac freemail potty hu

Irodalom:

- Silvio Gesell: A természetes gazdasági rend, kétezeregy kiadó, 2004
- <http://www.mindennapi.hu/cikk/tarsadalom/a-kamatos-kamat-okozza-a-valsagot/2011-02-24/1740>
- Dr. Szalay Zsuzsanna : A szelíd pénz forradalma , 93. sz. Műhelytanulmány. 2008. június  
Budapesti Corvinus Egyetem
- Molnár Tamás: Az autoritás és ellenségei, Kairosz, Budapest, 2002

Protestáns zárlat:

De a világ egészének mégis Isten uralma alá kell tartozni, a teremtés jogán. Ezért mondjuk a miatyánkban: „legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy földön is”. Azaz, ahogy az Isten trónusa körül, úgy a világban, a politikában is.

De mi ez az akarat, aminek meg kell valósulnia a földön? Nem más, mint a bűn által összekuszált mindenség helyreállítása. Isten ezt a Jézusban hívők, vagyis az egyház által akarja megvalósítani. Azt akarja, hogy ahol békétlenség támadt, oda a hívők békességet vigyenek, ahol hitetlenség uralkodott el, oda hitet, ahol gyász van, oda vigasztalást. Azt akarja Isten, hogy ahol halál van, ott élet legyen. Nyugodtan folytathatjuk: ahol igazságtalanság van, igazság legyen. Ahol hazugság van, igazmondás legyen. Ahol válság van, megoldás legyen. Ahol a teremtés jó rendjét felforgatták, ott ez a rend helyreállítsassék; a férfi férfi, az asszony pedig asszony legyen. Ahol ostoba kalandorok kormányoznak, bölcs vezetők kezébe adassék a hatalom. Ahol

<sup>13</sup> Az egész rendszer egy sok helyen lyukas vödörhöz hasonlít: valahol mindig folyik, ezért folyamatosan engedni kell bele a vizet (azaz pénzt nyomtatunk, fedezet nélküli un. hitelpénz formájában), hogy valamennyi víz mégis legyen benne. Ha gyorsabban töltjük, mint ami elfolyik, túl csordul (=infláció), ha lassabban töltjük az elfolyásnál, kiürül (=gazdasági válság). Mivel pedig az elfolyás mértékét, azaz a megtakarítók/befektetők/spekulánsok és a vásárlók, a piacra pénzt vivők számát, ill. arányát a szereplők nagy száma miatt nem tudjuk megjósolni és befolyásolni, marad az örökös események utáni kapkodás, azaz nincs egyensúlyi állapot, hol az egyik, hol a másik irányban kileng a rendszer. Az enyhe negatív kamat pedig betömné az összes lyukat... És kézben tartható lenne a vízszint a vödörben (=inflációmentes, stabil gazdaság).

demokráciának címkézett terror dűl, visszaadassék a népnek az önrendelkezés. Ahol elhűlyítették a népet, újra legyenek jó iskolák. Ahol perverzítás, szemérmertlenség dívik, hűség és tisztaság uralkodjon. Ahol a fiatalok drogoznak, igazi értékeket találjanak a látszatvilág helyett. Ez mind politika.

[...]

Politizálni bűn? Nem: kötelesség. Amikor Krisztus eljön ítélni élőket és holtakat, és újjáteremteni a világot, a közösségért való fáradozásban akarja találni övéit. A húsvét azt jelenti, hogy ez a fáradozás nem hiába való. Nem a romlásé lesz az utolsó szó, hanem Istené – hiszen övé volt az első szó is. Van feltámadás, és jobb lesz a világ. Most ünnepelhetünk. Aztán dolgoznunk kell. Istenért és a hazáért, elszántan és alázatosan, mondjanak bármit a liberálisok.

Forrás: Balavány György 2009 húsvétján (MN, 2009, ápr. 11.)

([http://mno.hu/migr\\_1834/jezus\\_es\\_a\\_politika-308491](http://mno.hu/migr_1834/jezus_es_a_politika-308491))

- 1.) Tedd meg, amire módot találsz, mert veled lesz az Isten. (1Sám 10,7)
- 2.) Állítás: semmibe nem kell beleavatkozni, elég, ha egyre többen megtérnek, a többi Isten dolga. Nos, ez a legnagyobb utópia, amiről tudok. Utópia a köbön. Ráadásul bibliaellenes, mert Jézus megmondta: széles az az út, és keskeny az az út.... Tehát a többség sosem lesz hívő. És még ha mindenki sokszorosan erkölcsösebbé válna is, akkor is akarva-akaratlanul a pénzrendszeren keresztül egymást lopjuk meg, és egymást zsákmányoljuk ki.
- 3.) Állítás: a pénzrendszert nem lehet megváltoztatni. A válaszom, hogy Luther Márton korában alig-alig, vagy egyáltalán nem volt választott vezetője Európában a népeknek, mindenütt királyok, választófejedelmek uralkodtak. Ha valaki 500 évvel ezelőtt arról beszélt volna, hogy király helyett jobb lenne választott államfő, minimum bolondnak nézték volna és ennek lehetetlenségét bizonygatták volna. Az első, választott vezetővel rendelkező közösségek a protestáns gyülekezetek voltak. Innen szivárgott át a köztudatba és lett mára általánosan elfogadott a vezetőválasztás.
- 4.) Állítás: a pénzbirodalmak akkor is legyőzhetetlenek. A válaszom egy kérdés-sorozat: ki a világ ura: a pénzbirodalmak vagy Isten? És mik vagyunk mi? Nem Isten munkatársai-e? Azaz:
- 5.) Munkára fel!

## Ha Isten velünk, kicsoda ellenünk?

Záró mottó: „Mert a teremtett világ sóvárogva várja az Isten fiainak megjelenését.” (Rom 8,19)